

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce: S.I.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.8.2014, čj. MV-514-7/SO/sen-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21.8.2014, čj. MV-514-7/SO/sen-2014 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21.8.2014, čj. MV-514-7/SO/sen-2014 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 19.11.2013, čj.OAM-10029-38/PP-2013 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení přechodného pobytu na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*). Žalobce rovněž navrhoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

2. Usnesením ze dne 24.11.2014, čj. 57 A 80/2014-34, které nabylo právní moci dne 26.11.2014, byl žalobě přiznán odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. V žalobě žalobce obecně tvrdil, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť byla ve správním řízení zvláště závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem a tato pochybení jsou takové intenzity, že sama o sobě jsou způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vnitřně rozporné. Správní orgán v řízení opomenul základní zásady stanovené pro činnost správních orgánů, když nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu [§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*)], zapomněl šetřit oprávněné zájmy účastníka řízení (§ 2 odst. 3 správního řádu). Odůvodnění napadeného rozhodnutí není v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Zásadním pochybením je, že správní orgán nezjistil stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu). Konkrétní námitky žalobce uplatnil následně pod body A) až D) žaloby.

4. Ad A) žalobce uvedl, že žalovaná nedostatečně přezkoumala prvostupňové rozhodnutí, nezabývala se odvolacími námitkami, a přenesla tak nezákonnost v postupu správního orgánu I. stupně do napadeného rozhodnutí. V té souvislosti žalobce namítal, že výroková část prvostupňového rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu, je nekonkrétní, což má za následek nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Uvedené spatřoval v tom, že je ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí jako základ pro zamítnutí žádosti uvedeno ustanovení § 87e odst. 1 ZPC v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. b) ZPC. Obě citovaná ustanovení obsahují několik samostatných bodů, které sami o sobě jsou způsobilé být důvodem pro nevyhovění žádosti, proto není zřejmé, co je zásadním ustanovením pro rozhodnutí o žádosti, na základě čeho nebylo žádosti vyhověno. Tato zásadní vada nemůže být zhojena konkretizací v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť je to právě výroková část, která autoritativně řeší nastolenou otázku a jako jediná nabývá právní moci. Je tedy nezbytné, aby právě výroková část správního rozhodnutí obsahovala uvedení paragrafů rozhodných pro posouzení věci, jak vyžaduje § 68 odst. 2 správního řádu. Správní orgán I. stupně této základní povinnosti nedostál, čímž zatížil prvostupňové rozhodnutí zásadní vadou, přičemž tuto do svého rozhodnutí přenesla i žalovaná, která ji nenapravila.

5. Ad B) žalobce uvedl, že se faktický důvod pro zamítnutí žádosti dozvídá až z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a je jím obava, že by mohl narušit závažným způsobem veřejný pořádek. K tomu žalobce namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Dle odůvodnění rozhodnutí obou stupňů se správní orgány domnívají, že ze strany žalobce hrozí nebezpečí pro veřejný pořádek, respektive, že narušil veřejný pořádek závažným způsobem. Dle žalobce bylo k posouzení aplikace daného ustanovení přistoupeno nedbale, v rozporu s judikaturou a bez náležité individualizace případu. Zejména otázka, zda žalobce vůbec narušil veřejný pořádek, byla učiněna toliko na podkladě skutečnosti, že žalobce byl v minulosti odsouzen pro trestný čin, když samo odsouzení pro trestný čin ještě neznamená, že by osoba narušila veřejný pořádek, navíc, zda se tak stalo závažně. Žalobce

poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, čj. 3 As 4/2010 – 151 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde uvedené jsou dostupné na www.nssoud.cz – poznámka soudu), kde Nejvyšší správní soud zakotvil pravidla pro posuzování otázky závažného narušení veřejného pořádku a stanovil, že „*narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci*“. V tomto ohledu žalobce ke shrnutí své životní situace poukázal na přítomnost své manželky, matky, setry a švagra na území České republiky, když správní orgány na zjištění podstatných okolností zcela rezignovaly. V případě zrušení povolení k pobytu byly závěry rozšířeného senátu dále precizovány v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 18.4.2013, čj. 5 As 73/2011, kde je uvedeno, že „*pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život*“. Dle žalobce stejné závěry platí i ve vztahu k povolení k pobytu. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, čj. 1 As 175/2012 – 34, bylo rovněž vyloženo „*naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku užitého v § 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2010, nelze ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince. Musí jít o jednání vskutku závažné (intenzitou, nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje) a aktuální, byť v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona naplní tento pojem i jednání méně intenzivní a méně aktuální*“. Žalobce namítal, že se mu ve světle citovaných judikátů nedostalo řádného posouzení podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu, tedy otázky zda se dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem a zda jeho následné chování utvrzuje státní autority v tom, že toto by mohlo i do budoucna představovat hrozbu pro veřejný pořádek. V případě žalobce klade správní orgán hlavní důraz na jeho předchozí odsouzení. Ano, žalobce byl odsouzen pro trestný čin znásilnění, což je jistě závažné provinění. Správní orgán však vůbec nepřihlíží k relevantním faktorům. V případě tohoto odsouzení je na místě poukázat zejména na dobu, která od spáchání uplynula, věk ve kterém se žalobce trestného činu měl dopustit. Soud uznal nízkou společenskou nebezpečnost jednání žalobce a uložil mu trest podmíněný. Žalobce však následně žil spořádaným životem, oženil se a tudíž s ohledem na charakter trestné činnosti, pro kterou byl potrestán, nelze předpokládat, že by i nadále byl hrozbou pro veřejný pořádek. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky,

kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31.1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Ünner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce zde pouze demonstrativně, neboť většina již byla opakovaně uvedena výše, k jednotlivým bodům uvádí, že v ČR žije již více než 10 let, vazby na území domovského státu jsou téměř nulové, od posledního vytýkaného provinění uplynulo již 10 let, přičemž žalobce nikdy své deliktární jednání neopakoval, naopak se v ČR oženil s Českou státní občankou. Žalobce se domnívá, že posouzení učiněné správním orgánem k prokázání aplikovaného důvodu pro neudělení povolení k přechodnému pobytu je nedostatečné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rovněž tak odůvodnění správních orgánů je na místě označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

6. Ad C) žalobce namítal, že správní orgán nedostatečně, respektive vůbec, neposuzoval otázku přiměřenosti rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění, ve vztahu k důvodu, pro který toto nebylo uděleno. Správní orgán sice povšechně a povrchně hodnotí přiměřenost vydaného rozhodnutí, avšak toto neváže na konkrétní situaci a na konkrétní důvod pro nevydání povolení, ačkoliv mu to příslušné ustanovení zákona přímo ukládá.

7. Ad D) žalobce namítal, že v rámci řízení nebylo prakticky vůbec zkoumáno, jaké budou dopady napadeného rozhodnutí, respektive prvostupňového rozhodnutí, do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná pak tuto otázku neřeší vůbec, ačkoliv žalobce nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí v tomto smyslu namítal již v odvolání. Správní orgány konstatují přiměřenost, avšak nijak se nevypořádávají s faktem, že žalobce bude oddělen od své manželky, matky a setry, tedy celé primární rodiny a bude se muset vrátit do země, kde mu již nic nezbylo. Jakékoli posouzení tohoto faktu v rozhodnutí správního orgánu zcela absentuje. Dle žalobce tak bude napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, přičemž správní orgány tento fakt při svém rozhodování vůbec nezohlednily.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná navrhovala s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítnutí žaloby.

9. Dle žalované, dopustí-li se účastník řízení trestného jednání, lze závažnost jeho trestného jednání, resp. důležitost základního zájmu společnosti, který byl trestným jednáním ohrožen, posuzovat i podle toho, že trestní předpisy toto trestné jednání jako závažné (resp. zvláště závažné) označují, a také podle druhu, rozmezí a výše sankce, kterou je za trestné jednání možné uložit. Pokud lze dospět k závěru o obecné závažnosti určitého trestného jednání, je třeba rovněž přihlídnout i k tomu, jak byla posouzena jeho závažnost konkrétní, která je vyjádřena výší uloženého trestu, popř. zda byly shledány u pachatele trestného činu polehčující či přitěžující okolnosti. Při posuzování aktuálnosti ohrožení základních zájmů společnosti tímto trestným jednáním lze přihlížet i k tomu, jak dlouhá doba uplynula od spáchání trestného jednání a zda byl trest vykonán.

10. Dle žalované v daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání žalobce. Správní orgán I. stupně si vyžádal opis a výpis z rejstříku trestů žalobce, kde je uveden záznam o uloženém trestu rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech čj. 6T 187/2003 ze dne 24. 3. 2004 za spáchání trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Uvedený rozsudek je rovněž součástí spisového materiálu. Dále bylo zjištěno, že účastník řízení na území České republiky vystupoval pod identitou Y.K., pod níž dne 5. 1. 2003 požádal o udělení azylu. Toto řízení bylo ukončeno Nejvyšším správním soudem dne 26. 4. 2006 zamítnutím kasační stížnosti. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 6. 2006. Dne 17. 1. 2008 bylo Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátem cizinecké policie Karlovy Vary uloženo účastníku řízení správní vyhoštění na dobu tří let. Rozhodnutí čj. CPPL-2684/ČJ-2008-63-KP nabylo právní moci dne 23. 1. 2008. Účastník řízení na území České republiky přicestoval v roce 2010 pod identitou Ievgenii Onyshchenko. Tato skutečnost byla správním orgánem I. stupně ověřena na Velvyslanectví Ukrajiny v Praze. Konzulární oddělení vydalo sdělení, ve kterém je uvedeno, že identity K.Y. a O.I. patří jedné osobě. Dotyčný občan změnil identitu dne 27. 3. 2008 na vlastní přání. Jmenovaný na Ukrajině nebyl ženatý. Má jedinou manželku, sňatkem konaným dne 28. 7. 2012 přijal její příjmení S. Na základě skutečnosti, že se žalobce dopustil dvou trestných činů, bylo mu uloženo správní vyhoštění a s cílem vyhnout se jeho důsledkům změnil svou identitu, dovodila žalovaná, že svým chováním aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti. Již výše bylo uvedeno, že se žalobce dopustil trestného činu znásilnění podle § 241 trestního zákona, tedy trestného činu proti lidské důstojnosti. Žalovaná hodnotila uvedený trestný čin s ohledem na jeho povahu jako závažný, byť byl žalobci uložen trest odnětí svobody na dolní hranici zákonem stanovené sazby. Žalobce se dále dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tím, že nejméně od července 2010 do 23. 1. 2011 neoprávněně pobýval na různých místech v České republice, ačkoli mu bylo rozhodnutím Policie České republiky uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, tj. do 23. 1. 2011. V tomto případě se jedná o trestnou činnost související s veřejným zájmem, jenž je chráněn i zákonem č. 326/1999 Sb. Žalobce po vycestování na Ukrajinu po uložení správního vyhoštění změnil příjmení a následně se vrátil na území České republiky. Aktuálnost nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany žalobce spatřovala žalovaná ve skutečnosti, že žalobce v žádosti o povolení k přechodnému pobytu neuvedl všechna svá dřívější příjmení, konkrétně neuvedl příjmení

Kutovyy, na které mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. V této skutečnosti lze oprávněně spatřovat snahu ztížit činnost správního orgánu.

11. K námitce směřující vůči výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaná uvedla, byť ustanovení § 87d odst. 1 písm. b) neobsahuje z legislativního hlediska více vět, je z použité formulace zřejmé, že správní orgán I. stupně dovedl důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Z dalších námitek uvedených v žalobě vyplývá, že tato skutečnost byla právnímu zástupci účastníka řízení zřejmá.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

12. O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobce po provedeném jednání, kterého se zúčastnil žalobce spolu se svým právním zástupcem. Žalovaná svoji neúčast omluvil a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

13. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

14. Žaloba je důvodná.

Právní hodnocení

A)

15. Nedůvodným soud shledal žalobní bod ad A).

16. Podle § 87b odst. 1 ZPC: *Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.*

17. Podle § 168 ZPC se na řízení o žádosti o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie vztahuje správní řád. Podle § 68 odst. 2 věta první správního řádu: *Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*

18. Podle § 87e odst. 1 ZPC: *Na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel a) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území, b) je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, d) se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.* Podle § 87d odst. 1 písm. b) ZPC: *Ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*

19. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „*Žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU se dle ust. § 87e odst. 1 s odkazem na ust. § 87d písm. b) věta druhá z.č. 326/1990 Sb. z a m í t á .*“

20. Pokud jde o obsah výroku správního rozhodnutí, je obecně vyžadováno, aby byl dostatečně jasný, přesný, srozumitelný a určitý. Tato kritéria jsou v daném případě splněna. Dospěl-li správní orgán I. stupně k závěru, že v případě žalobce je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce (žadatel) mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87d odst. 1 písm. b) věta druhá (přesněji druhá část věty první) ZPC, pak byl povinen toto ustanovení ve výroku svého rozhodnutí uvést, neboť právě to bylo v dané věci aplikováno. Protože se citované ustanovení týká žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, správní orgán I. stupně musel uvést do výroku prvostupňového rozhodnutí i ustanovení § 87e odst. 1 ZPC upravující důvody pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, a to aniž by uvedl některé z písmen a) až d) tohoto ustanovení, neboť v tomto ustanovení je v první větě uvedeno, že se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Teprve ve větě druhé je uvedeno, že Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel ... a jsou uvedena písmena a) až d). Jde tedy o situaci, kdy konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti stanovený v § 87d odst. 1 písm. b) jako důvod druhý (správními orgány označen jako věta druhá) vychází z ustanovení § 87e odst. 1 věty první ZPC.

21. Výroková část prvostupňového rozhodnutí proto splňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu, neboť jsou v ní uvedena ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle nichž bylo rozhodováno. Nejsou proto důvodná tvrzení žalobce, že je výrok prvostupňového rozhodnutí nekonkrétní a že je následkem toho prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Právní ustanovení, jak jsou uvedena ve výroku prvostupňového rozhodnutí, jsou právě těmi, podle nichž správní orgán I. stupně rozhodoval. Na jejich uvedení ve výroku prvostupňového rozhodnutí navazuje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, resp. odůvodnění napadeného

rozhodnutí. Rozhodně však nelze tvrdit, jak to činí žalobce, že důvod pro zamítnutí žádosti je možno zjistit až z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, resp. že vada výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže být zhojena až konkretizací důvodů pro zamítnutí žádosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto uzavírá, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí jsou uvedena ustanovení (dle žalobce paragrafy) rozhodná pro posouzení věci, jak vyžaduje § 68 odst. 2 správního řádu. Správní orgán I. stupně tak dostal své povinnosti vyplývající z citovaného ustanovení správního řádu, nebyl proto důvod, aby žalovaná v rámci odvolacího řízení ve smyslu § 89 a 90 správního řádu postupovala tak, aby dala výrok prvostupňového rozhodnutí do souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu.

B)

22. Důvodným soud shledal žalobní bod ad B).

23. Jak bylo již výše uvedeno správní orgán I. stupně a žalovaný opřely zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt na území České republiky o ustanovení § 87e odst. 1 ZPC ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) věta druhá, resp. druhá část věty první ZPC, neboť shledaly, že žalobce na území České republiky již dvakrát závažným způsobem narušil veřejný pořádek, proto je důvodné nebezpečí, že by mohl svým jednáním znovu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. S tímto závěrem správních orgánů obou stupňů se však krajský soud neztotožňuje, jak bude dále uvedeno.

Ba) – skutkový stav věci

24. Správní orgán I. stupně vycházel při učinění tohoto závěru z opisu a výpisu z rejstříku trestů žalobce. Opis rejstříku trestů obsahuje záznam o žalobci uloženém trestu Okresním soudem v Karlových Varech, rozsudkem ze dne 24.3.2004, čj 6T 187/2003, za spáchání trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (*dále jen „trestní zákon“*), za který byl žalobci uložen trest odnětí svobody v délce 2 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let, tj. do 24.3.2006, žalobce se osvědčil dne 6.10.2006. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že *„byl žadatel odsouzen za spáchání trestného činu znásilnění, kdy v bytě poškozené poškozenou opakovaně udeřil do obličeje, proti její vůli jí svlékl, povalil ji na zem, přestože se bránila, plakala a dávala najevo nesouhlas, vykonal na ní pohlavní styk, přičemž poškozená utrpěla drobné oděrky, které si nevyžádaly následného léčení a zejména však utrpěla psychický šok, který se projevil v chování poškozené bezprostředně po činu“*.

25. Dále vycházel správní orgán I. stupně z výpovědi žalobce a jeho manželky učiněných dne 26.10.2012. Manželka žalobce vypověděla, že se s žalobcem seznámila v červenci 2010 na Facebooku a poté si začali psát. Jak ji žalobce na této sociální síti našel, nevěděla, jelikož v té době neměli ani společné přátele. Poté se domluvili, že spolu zajdou na kávu do McDonaldu v Karlových Varech a poprvé se viděli asi týden po seznámení na Facebooku. V té době manželka studovala střední zdravotnickou školu, bydlela u rodičů a žalobce bydlel u své matky na adrese ... Od té doby se pravidelně scházeli, chodili spolu přibližně 2 roky a asi od března nebo dubna 2012 spolu začali žít u žalobcovy matky. Dne 28.7.2012 se po vzájemné dohodě, asi měsíc po ukončení střední školy, konala svatba na radnici v Chodově.

Svatby se neúčastnil žádný z rodičů, pouze byla po svatbě malá oslava na kolonádě, kde mají jejich známí během festivalu postavený stánek. Dále manželka uvedla, že žije společně s žalobcem a jeho matkou (pozn. správního orgánu K.L., nar. ..., stát. přísl. UKR) na adrese .... Dříve žalobce jezdil za matkou a sestrou a teď zde žije trvale již 2 roky. Před uzavřením manželství měl příjmení ., ale jelikož se manželce nelíbilo, rozhodli se pro příjmení manželky. Na dotaz správního orgánu, zda manželka ví, proč se žalobce jmenoval O., když v jeho rodném listě jsou uvedena jména rodičů - matka K., otec K., manželka odpověděla, že zde byl žalobce před více než 4 lety a poté byl deportován zpět na Ukrajinu nejspíše za nelegální pobyt. Z tohoto důvodu si změnil příjmení, aby se mohl vrátit za svou matkou a sestrou. V bytě, jehož vlastníkem je žalobcova matka, má manželka s žalobcem k dispozici obývací se zaskleným balkonem a jídelním stolem, matka žalobce má k dispozici ložnici. K financování společné domácnosti žalobce přispívá matce 5.000 Kč na nájem a hradí náklady za stravu.

26. Žalobce uvedl, že poprvé přicestoval na území České republiky asi před 6-7 lety, kdy jezdil za svou matkou na návštěvu. Žádost o pobyt si podal až nyní a do té doby měl schengenské vízum. V současné době je hlášen na adrese ..., kde bydlí s matkou a manželkou a v předchozí době se na této adrese taktéž zdržoval. Byt se nachází ve 2. patře a on má s manželkou k dispozici obývací s balkonem a jídelním stolem, jeho matka má svůj pokoj. S manželkou se seznámil na Facebooku, profil na Facebooku si vytvořil, když byl na Ukrajině. Jelikož uměl trochu česky, chtěl se skamarádit s někým z České republiky. Poprvé manželku oslovil na Facebooku, když byl na Ukrajině, a domluvili si setkání v České republice, které se uskutečnilo asi za 2 dva týdny v roce 2010. V té době jezdil do České republiky často, a to kvůli rodině a obchodním záležitostem. S manželkou se schází a společně tráví čas již 2 roky. Dokud manželka studovala, trávili společný čas u jejích rodičů, kde manželka dříve bydlela, nebo u jeho matky, kde bydlel žalobce. K dotazu na Maďarské schengenské vízum s platností od 12.6.2010 do 11.6.2011 vylepené v žalobcově cestovním dokladu EK 800207 žalobce uvedl, že si byl v roce 2010 zařídit vízum na české ambasádě, ale byl odmítnut, dále byl na německé ambasádě, kde vízum taktéž nedostal. Proto si zařídil vízum maďarské a pak v roce 2011 vízum polské. Vše proto, aby mohl jezdit do České republiky za rodinou a pracovně, neboť má podepsanou smlouvu o spolupráci a obchoduje na burze. Ke změně jména uvedl, že si původní jméno K. změnil kvůli otci, jelikož mají rodinné problémy, a to přibližně před 3 a půl lety. K financování společné domácnosti uvedl, že manželka zatím nemá stálé zaměstnání, ale má brigádu. Náklady na domácnost hradí žalobce, matce přispívá na nájem asi 5.000 Kč a dále hradí náklady za stravu. Zdrojem jeho příjmů je jeho internetový obchod, společnost sídlí na Kypru a spolupracují online. Svatba s manželkou se konala 28.7.2012 na radnici v Chodově, a to po vzájemné domluvě. Svatby se neúčastnil nikdo z rodičů. Malá hostina byla na kolonádě za účasti asi 12 hostů.

27. V rámci následného šetření správní orgán I. stupně zjistil, že byl žalobce žadatelem o azyl pod jménem K.Y., nar. ..., stát. přísl. UKR. Řízení o udělení azylu bylo vedeno od 5.1.2003 do 5.6.2006, azyl nebyl žalobci udělen, řízení bylo ukončeno zamítnutím kasační stížnosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2006, který nabyt právní moci dne 5.6.2006. K tomuto správní orgán I. stupně konstatoval, že v době řízení o udělení azylu spáchal žalobce výše uvedený trestný čin znásilnění (viz odst. 24). Dále bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že v době od 23.1.2008 do 23.1.2011 bylo žalobci uloženo na

jméno K.Y. správní vyhoštění rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17.1.2008, čj. CPPL-2684/ČJ-2008-63KP, které nabylo právní moci dne 23.1.2008. Správní vyhoštění bylo žadateli uděleno z důvodu vstupu na území České republiky ze Slovenské republiky mimo hraniční přechod a z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že „v rozhodnutí o vyhoštění je uvedeno, že žadatel neučinil žádné kroky, které by vedly k legalizaci jeho pobytu“.

28. Další svůj postup zdůvodnil správní orgán I. stupně tím, že bylo během řízení zjištěno několik identit žalobce, a to K.Y., nar. ..., O.I., nar.... a S.Y., nar. ..., dožádal správní orgán I. stupně Velvyslanectví Ukrajiny v Praze o ověření identity žadatele (žalobce). Dne 26.4.2013 Velvyslanectví Ukrajiny v České republice, Konzulární oddělení, sdělilo, že první dvě identity patří jedné osobě, dotyčný občan změnil identitu dne 27.3.2008 na vlastní přání. Dále bylo sděleno, že žalobce nebyl na Ukrajině ženatý a má pouze jedinou manželku, jejíž příjmení S. přijal po sňatku konaném dne 28.7.2012.

29. Dne 3.5.2013 byla provedena pobytová kontrola v místě pobytu žalobce a jeho manželky na adrese ..., během které byl zastižen žalobce, jeho manželka a matka žalobce. Bylo zjištěno, že se byt o velikosti 2+1 nachází ve 2. patře panelového domu a všichni tři tento byt obývají společně déle než 1 rok. Zjištěno bylo, že je žalobce v současné době bez zaměstnání a manželka pracuje v Nemocnici Ostrov na interním oddělení. Správní orgán I. stupně k tomu zopakoval, že žalobce „při výsledku dne 26.10.2012 uvedl, že zdrojem jeho příjmů je internetový obchod a manželka nemá stále zaměstnání, pracuje pouze brigádně“.

30. Následně postupoval správní orgán I. stupně tak, že po té, kdy měl za to, že zjistil skutečnosti nasvědčující pobytu žalobce na území bez povoleného pobytu a v době zákazu pobytu, postoupil 24.5.2013 tento poznatek Policii České republiky. Dne 28.5.2013 obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace, informaci o prošetření uvedeného poznatku a dne 9.7.2013 informaci o tom, že bylo žalobci dne 8.7.2013 dle § 179b odst. 3 trestního řádu sděleno podezření z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákona. Uvedený postup byl zdůvodněn tím, že „bylo zjištěno, že v přesně nezjištěné době roku 2010, resp. minimálně od července roku 2010, pobýval na území České republiky, a to přesto, že mu bylo dne 17.1.2008 dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 ZPC uloženo správní vyhoštění z území České republiky, kdy doba, po kterou mu nebyl umožněn vstup na území České republiky byla stanovena na 3 roky, tj. do 23.1.2011, přičemž toto rozhodnutí bylo vydáno pod původně užívanou identitou Y.K., dále bylo zjištěno, že na území České republiky roku 2010 přicestoval již pod úředně změněnou identitou jako I.O., kdy bylo vyjádřením Velvyslanectví Ukrajiny v České republice zjištěno a ověřeno, že identity Y.K. a I.O. patří jedné a téže osobě, přičemž v současné době na základě uzavřeného manželství užívá identitu Y.S.“. Tato věc byla vedena ve zkráceném přípravném řízení a dne 8.7.2013 byla předána Okresnímu státnímu zastupitelství v Karlových Varech. Dne 21.8.2013 správní orgán obdržel trestní příkaz vydaný Okresním soudem v Karlových Varech ze dne 26.7.2013, čj. 1 T 69/2013-62, podle něhož žalobce spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákona a za to byl odsouzen podle § 337 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců a

podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákona byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 13.8.2013.

Bb) – právní posouzení skutkového stavu správními orgány

31. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správně uvedl, že pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ není zákonem o pobytu cizinců výslovně vymezen, proto vycházel z vymezení tohoto pojmu, jak je uvedeno ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (*dále jen „Směrnice“*). Podle čl. 27 odst. 2 Směrnice *opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Toto chování dotyčného jednotlivce pak musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*. Dále je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí citováno z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2009, čj. 5As 51/2009, ze dne 30.11.2011, čj. 7As 75/2011, ze dne 18.4.2013, čj. 5As 73/2011 a z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, čj. 3As 4/2010-151. Dále je uvedeno: „*Při respektování požadavků stanovených Směrnicí a Judikaturou soudního dvora, jakož i závěru vysloveného rozšířeným senátem lze shrnout, že veřejný pořádek jako poměrně složité strukturovatelný neurčitý právní pojem zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná také o normy morální, sociální, politické, případně náboženské. V případě žadatele je proto na místě primárně posoudit jeho jednání z hlediska existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a zkoumat přitom, zda bylo jednání skutečné, osobní, aktuální a zároveň dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím z případného zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu a následně pak bylo nutno posoudit také dopad zamítavého rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života.*“

32. Dle správního orgánu I. stupně jednání žalobce „*svědčí o dlouhodobé snaze žadatele získat povolení k pobytu na území České republiky a také jednotlivé žadatelovy úkony, které byly vyjádřením této jeho snahy, nebyly vždy v souladu s právní úpravou danou zákony České republiky*. Závěr o hrozbě závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce zdůvodnil správní orgán I. stupně tím, že „*skutečnost, že žadatel svým jednáním opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a také, že žadatel není schopen dodržovat normy právního systému České republiky a panuje tak důvodné nebezpečí, že i v budoucnu by mohlo z jeho strany dojít k opětovnému porušení veřejného pořádku*. Zároveň je také nutno uvést, že žadatel veškeré své protiprávní jednání vykonával v době nedávno minulé, přičemž prvý trestný čin vedený pod č.j. 6T 187/2003 spáchal v době řízení o udělení azylu, tedy v době, kdy projevil úmysl setrvat na území České republiky, tedy na území státu, který si vybral zcela dobrovolně a s úmyslem zde dobrovolně setrvat a dodržovat platné právní normy i nepsaná pravidla chování. Dále je nutno uvést ust. § 3 z. č. 325/1999 Sb., o azylu, kdy prohlášením o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu se rozumí projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že cizinec hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před

hrozící vážnou újmu. Již spáchání tohoto prvního trestného činu během řízení o udělení azylu značí žadatelovo silné pohrdání těmito platnými právními předpisy. Zároveň žadatel spácháním tohoto trestného činu sám poukázal na to, že ačkoli hledal v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmu, není schopen platné právní normy České republiky dodržovat. Dalším projevem opakovaného a taktéž silného pohrdání normami právního systému České republiky bylo, když ke konci roku 2007 žadatel vstoupil na území České republiky mimo hraniční přechod ze Slovenské republiky, za což bylo žadateli uděleno správní vyhoštění na dobu 3 let. Ovšem ani udělení správního vyhoštění na dobu 3 let nebylo pro žadatele dostatečnou nápravou. Kvůli tomu, aby mohl žadatel přicestovat zpět na území České republiky, si účelově změnil jméno a pod touto novou změněnou identitou zde opět pobýval. I za toto konání byl žadatel znovu dne 26.07.2013 pravomocně odsouzen.“ Dle správního orgánu I. stupně „žalobce projevily pohrdání a neúctu k právním normám a obecným hodnotám hostitelského státu a zároveň se neřídil platnými právními předpisy a to ani nepsanými pravidly vzájemného soužití. Svým jednáním pak opakovaně tyto právní předpisy porušoval a správní orgán je tedy toho názoru, že žadatel není schopen dodržovat normy právního systému České republiky. Výše popsáním chováním pak žadatel skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti, kterým je v daném případě respektování právního řádu. Narušení veřejného pořádku je proto zároveň narušením normy a zároveň narušením optimálního stavu společnosti, který je účelem a dispozicí této normy. V podmínkách současné České republiky coby demokratického právního státu se pak jedná o normy, které umožňují fungování společnosti v duchu principů, vytyčených v úvodních ustanoveních Ústavy České republiky a její preambule, tedy zejména jako společnosti rovnoprávných, svobodných občanů, kteří jsou si vědomi svých povinností vůči druhým a zodpovědnosti vůči celku, společnosti založené na úctě k lidským právům a svobodám člověka a občana, respektu k lidské důstojnosti, svobody a na úctě k lidským právům a zásadám otevřené občanské společnosti. Jednání žadatele je tedy nutno považovat za skutečné, aktuální, dostatečně závažné a hlavně za opakované ohrožení základních zájmů společnosti.“

33. Na základě těchto skutečností správní orgán I. stupně dovodil, že „existuje důvodné podezření a nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, respektive, že žadatel veřejný pořádek již závažným způsobem narušil a to tím, že se dopustil výše uvedených trestných činů, za které byl pravomocně odsouzen. U žadatele se pak nejednalo o jednorázové porušení povinnosti uložené z. č. 326/1999 Sb. a dále ačkoli pro vstup a pobyt na území České republiky nesplňoval zákonné podmínky, na území České republiky přesto vstoupil a pobýval. Veškeré toto žadatelovo jednání - spáchání trestného činu během řízení o udělení azylu, nelegální vstup a pobyt na území České republiky a následné správní vyhoštění, nelegální vstup a pobyt na území České republiky během platnosti správního vyhoštění pod změněnou identitou a následné odsouzení za maření výkonu úředního rozhodnutí - tak mimo jakoukoli pochybnost svědčí o permanentním nerespektování právního pořádku státu, na jehož území chce přechodně pobývat. Také je nutno uvést skutečnost, že žadatel v žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vědomě uvedl nepravdivé údaje a to tím způsobem, že nevyplnil v kolonce č. 3 „Všechna dřívější příjmení“ své rodné příjmení K..“

34. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a shodně spatřovala hrozbu narušení veřejného pořádku ze strany žalobce v jeho dosavadním jednání. Konstatovala, že „na základě skutečnosti, že se účastník řízení dopustil dvou trestných činů, bylo mu uloženo správní vyhoštění a s cílem vyhnout se jeho důsledkům změnil svou identitu, dovodila Komise, že účastník řízení svým chováním aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti.“ Trestný čin znásilnění hodnotila žalovaná s ohledem na jeho povahu jako závažný, byť byl za jeho spáchání uložen podmíněný trest odnětí svobody. Maření výkonu úředního rozhodnutí, kdy žalobce nejméně od července 2010 do 23.1.2011 neoprávněně pobýval na území České republiky, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, hodnotila žalovaná jako trestnou činnost související s veřejným zájmem, jenž je chráněn zákonem o pobytu cizinců. Zopakovala, že žalobce po uložení správního vyhoštění změnil identitu a vrátil se na území České republiky. Aktuálnost nebezpečí narušení veřejného pořádku žalobcem spatřovala žalovaná v tom, že žalobce v žádosti o povolení přechodného pobytu neuvedl všechna svá dřívější příjmení, neuvedl příjmení K., na které mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. V této skutečnosti lze dle žalované oprávněně spatřovat snahu ztížit činnost správního orgánu.

35. K odvolací námitce týkající se zahlazení trestného činu znásilnění žalovaná uvedla, že zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek, nestal (odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, čj. 1As 175/2012-34) a neznamená, že by k němu nemohlo být přihlédnuto a nemohl být hodnocen jako závažné porušení veřejného pořádku. Za nevěrohodné označila žalovaná tvrzení žalobce, že se domníval, že v roce 2010 již uplynula doba jeho správního vyhoštění, když pobýval na území České republiky na základě schengenského víza, neboť to bylo žalobci uděleno jen z důvodu, že neuvedl svoji původní identitu a znemožnil tak správnímu orgánu vydávajícímu mu schengenské vízum zjistit skutečnost, že je mu zakázán vstup na území České republiky, resp. do schengenského prostoru. Účelovou změnu identity žalobce potvrdila ve svědecké výpovědi i jeho manželka, když uvedla, že si manžel změnil jméno, aby mohl přicestovat do České republiky.

Bc – právní posouzení skutkového stavu krajským soudem

36. Nejprve krajský soud činí závěr, že skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně, ze kterého vycházela i žalovaná, je ve smyslu § 3 správního řádu stavem věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro posouzení žádosti žalobce o přechodný pobyt na území České republiky podle § 87b odst. 1 ZPC, tedy žádosti rodinného příslušníka občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie (viz odst. 24 – 30). Jak bylo uvedeno v rámci vypořádání žalobního bodu ad A), výrok prvostupňového rozhodnutí splňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu, neboť je z něj zřejmé řešení otázky, která je předmětem řízení (že byla žádost zamítnuta), a právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno [§ 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) druhá část věty první ZPC]. Z právních ustanovení je pak zřejmý důvod, pro který byla žádost zamítnuta, a tím je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Je zcela v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, když se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku, jak je tomu v prvostupňovém rozhodnutí a následně i v napadeném rozhodnutí. Není proto správné tvrzení žalobce, že se faktický důvod pro

zamítnutí žádosti dozvídá až z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť výrok a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zcela v souladu s uvedenými ustanoveními správního řádu.

37. Krajský soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že bylo k posouzení aplikace ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, přistoupeno nedbale. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a tento pak nesprávně (je možno konstatovat, jak namítá žalobce, že v rozporu s judikaturou, přesto, že ji citoval) při aplikaci ve výroku uvedených právních ustanovení posoudil. To však neznamená, že k posouzení zjištěného stavu věci přistoupil nedbale. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí. Stejně tak lze hodnotit výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je otázkou jinou, že se krajský soud se závěry obou správních orgánů neztotožňuje, a to z důvodů následně uvedených.

38. Rovněž krajský soud vycházel při posouzení aplikace § 87e odst. 1 v souvislosti s § 87d odst. 1 písm. b) druhá část věty první ZPC na zjištěný stav věci ze směrnice 2004/38/ES a příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu (viz odst. 31), a to zejména z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, čj. 3As 4/2010-151, s jehož závěry se ztotožňuje a v nyní posuzované věci nemá důvod se od nich odchýlit.

39. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 26.7.2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, zabýval pojmem „veřejný pořádek“ a vyslovil zde právní názor, že: *„Způsob a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotčenou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.“* Dále rozšířený senát uvedl: *„Soudní dvůr EU se při výkladu použití výhrady veřejného pořádku rovněž omezil spíše na konstatování obecnějších principů a mezi užití této výhrady členskými státy, aniž by hodnotil konkrétní okolnosti skutkového stavu jednotlivých případů, a konečné posouzení věci ponechal v kompetenci vnitrostátních soudů. Uvedl, že zatímco zásada volného pohybu osob by měla být vykládána extenzivně, u výhrady veřejného pořádku je naopak nutné použít výklad restriktivní (srov. bod 18 rozsudku ze dne 4. 12. 1974 ve věci Van Duyn, 41/74, Recueil, s. 1337; bod 23 rozsudku ze dne 19. 1. 1999 ve věci Calfa, 348/96, Recueil, s. I-11; bod 64 rozsudku ze dne 29. 4. 2004 ve věci Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01, Recueil, s. I-5257; bod 45 rozsudku ze dne 10. 3. 2005 ve věci Komise proti Španělsku, C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097; bod 23 rozsudku ze dne 10. 7. 2008 ve věci Jipa, C-33/07, Sb. rozh., s. I-5157). Soudní dvůr stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“; tedy, 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. bod 35 rozsudku ze dne 27. 10. 1977 ve věci Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999; bod 21 rozsudku ve věci Calfa; bod 66 rozsudku ve věci Orfanopoulos a Oliveri; bod 46 rozsudku*

ve věci Komise proti Španělsku; bod 43 rozsudku ze dne 7. 6. 2007 ve věci Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383; bod 23 rozsudku ve věci Jipa). Tento závěr se ostatně nyní promítá i do znění čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Soudní dvůr uznává, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (srov. bod 18 rozsudku ve věci Van Duyn; bod 26 rozsudku ze dne 28. 10. 1975 ve věci Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219; bod 34 rozsudku ve věci Bouchereau); nicméně v kontextu Společenství je nutno chápat pojem veřejného pořádku tak, aby jeho působnost nemohla být stanovena jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany Společenství (srov. bod 27 rozsudku ve věci Rutili). Také se státy mohou dovolávat pouze svých vlastních důvodů veřejného pořádku, nikoli důvodů jiného členského státu (bod 25 rozsudku ve věci Jipa).“ Svůj závěr k výkladu pojmu veřejný pořádek pak rozšířený senát formuloval v právní větě tak, že „Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“

40. V intencích právního názoru vysloveného rozšířeným senátem v citovaném usnesení je třeba nejprve vyložit ustanovení § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) ZPC a teprve poté je aplikovat na stav věci zjištěný správními orgány v nyní posuzovaném případě. Žalobce požádal na základě § 87b odst. 1 věta první ZPC o vydání povolení k přechodnému pobytu. Podle citovaného ustanovení je *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu*. Toto ustanovení je důsledkem transpozice směrnice 2004/38/ES, ke které došlo zákonem č. 161/2006 Sb. s účinností od 27. 4. 2006. Směrnice 2004/38/ES upravuje právo občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států EU. Pro omezení práva pobytu z důvodů veřejného pořádku jsou v čl. 27 a 28 stanoveny podmínky kopírující požadavky dosavadní judikatury Soudního dvora, kterou Soudní dvůr přehledně shrnul např. v rozsudku ve věci C-441/02 Komise v. Německo (Sb. rozh. 2006, s. I-3449). Čl. 27 směrnice stanoví, že *s výhradou šesté kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná*. Při respektování požadavků stanovených směrnicí 2004/38/ES a judikaturou Soudního dvora, jakož i závěru vysloveného rozšířeným senátem v citovaném usnesení, lze shrnout, že veřejný pořádek jako poměrně složité strukturovatelný neurčitý právní pojem zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná také o normy morální, sociální, politické, případně náboženské.

41. V případě žalobce bylo proto nutno posoudit jeho jednání z hlediska existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a přitom bylo nutno zkoumat přiměřenost rozhodnutí, tedy zda bylo jeho protiprávní jednání osobní, aktuální a zároveň dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím z případného zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, a posoudit dopad zamítavého rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života za situace, že na území České republiky trvale pobývá jeho matka, sestra s rodinou a zejména jeho manželka, která je občankou EU.

42. Je neoddiskutovatelné, že trestný čin znásilnění, kterého se žalobce dopustil je zcela zásadním porušením právních norem a zásadním porušením základních práv a svobod náležejících oběti tohoto trestného činu. Správní orgán I. stupně tuto skutečnost zdůraznil citací z příslušného rozsudku (viz odst. 24). Je však nutno vzít v úvahu jednak skutečnost, že byl žalobce za tento trestný čin odsouzen rozsudkem ze dne 24.3.2004 (v době rozhodování správního orgánu I. stupně před téměř deseti lety), jednak jeho věk 22 let v době spáchání skutku a zejména pak skutečnost, že soud s ohledem na míru společenské nebezpečnosti tohoto skutku odsoudil žalobce k trestu odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu dvou let, tj. do 24.3.2006, a následně bylo rozhodnuto dne 6.10.2006, že se žalobce osvědčil. Od té doby žalobce vedl ve smyslu této trestné činnosti řádný život, v roce 2010 navázal vztah se svojí nynější manželkou, se kterou se 28.7.2012 oženil a žije s manželkou ve společné domácnosti. Není tedy žádného důvodu, aby žalobcova trestná činnost tohoto charakteru spáchaná před více než deseti lety byla důvodem pro obavy, že by žalobce v tom směru i v budoucnu narušil závažným způsobem veřejný pořádek (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2013, čj. 5As 73/2011-146).

43. Rovněž nezákonné jednání žalobce spočívající v nelegálním pobytu na území České republiky, na jehož základě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění od 23.1.2008 do 23.1.2011, a konečně maření výkonu úředního rozhodnutí, když od července 2010 do 23.1.2011, tedy v době správního vyhoštění pobýval na území České republiky (viz odst. 30), je jednáním porušujícím pravidla zakotvená v zákoně o pobytu cizinců. Za maření výkonu úředního rozhodnutí byl žalobce po té, kdy byly tyto skutečnosti zjištěny v daném správním řízení, důvodně odsouzen trestním příkazem vydaným Okresním soudem v Karlových Varech dne 21.8.2013. I když byl žalobce v uvedených případech veden snahou pobývat na území České republiky proto, že zde pobývala jeho matka a sestra a následně i jeho přítelkyně, nyní manželka, se kterou se v polovině roku 2010 seznámil, nelze těmito důvody ospravedlnit jeho protizákonný postup při snaze pobývat na území České republiky, a to ani před vydáním správního vyhoštění ani na základě schengenského víza (maďarského a následně polského) v době, kdy mu bylo od 23.1.2008 do 23.1.2011 uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Schengenské vízum bylo žalobci uděleno po té, kdy změnil 27.3.2008 rodné příjmení K. na O., tedy krátce po té, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění na rodné příjmení K. I když žalobce zdůvodňuje tuto změnu rozvrácenými vztahy s otcem, jehož příjmení nesl, je tato argumentace vzhledem k datu změny příjmení a následnému získání schengenského víza na nové příjmení zjevně účelová a přiléhavější je vyjádření manželky žalobce, že byl veden snahou pobývat na území České republiky s matkou, sestrou a následně se svojí budoucí manželkou. Porušení právních předpisů (§ 87b odst. 2 ZPC) se žalobce

dopustil i při podání žádosti o přechodný pobyt, když v tiskopise žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu neuvedl v příslušné kolonce své dřívější příjmení K. V té souvislosti je nutno připomenout, že teprve v průběhu řízení o žádosti bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky v době správního vyhoštění na základě maďarského a později polského schengenského víza. Všechna tato zjištění jsou zcela zásadním porušením právních předpisů České republiky, ke kterému v budoucnu nesmí ze strany žalobce již nikdy dojít, bude-li chtít pobývat na území České republiky legálně. Na druhé straně je však nutno vzít v úvahu, že se žalobce tohoto porušení právních předpisů dopouštěl proto, aby mohl pobývat na území České republiky s matkou, sestrou a později i s manželkou. Pokud bude žalobci, jako rodinnému příslušníku občana EU, vydáno povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, je téměř jisté, že nebude mít důvod tato svá protizákonná jednání opakovat. Proto nelze v tomto dosavadním jednání žalobce spatřovat případné nebezpečí, že by žalobce mohl v tom směru i v budoucnu narušit veřejný pořádek.

C)

44. Žalobní bod ad C) shledal soud rovněž důvodným.

45. Podle § 174a ZPC *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

46. Otázkou posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí se správní orgán I. stupně zabýval v druhém odstavci na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl: „*Během šetření bylo zjištěno, že žadatel na území České republiky pobývá společně se svou manželkou, paní ... , stát. přísl. Česká republika. K tomuto správní orgán uvádí, že žádným způsobem nezpochybňuje jejich vzájemné rodinné soužití. Přičemž není žádným způsobem omezováno nebo vylučováno společné soužití manželů v domovském státě žadatele, jehož je stále občanem. Dále správní orgán musí konstatovat, že svým rozhodnutím bezesporu zasáhl do soukromého a rodinného života žadatele, ale vzhledem k povaze, počtu, době a způsobu vědomého protiprávního jednání žadatele, jež představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, převažuje veřejný zájem a ochrana státu před porušováním právních norem, a to i nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Dále je taktéž nutno uvést, že žadatel má na území České republiky pouze právo na pobyt a toto právo na pobyt má pouze ten žadatel, který splní podmínky pro udělení pobytu a taktéž ten žadatel, který současně dbá na dodržování platných právních předpisů, ale i nepsaných pravidel chování, morálky, respektování práv druhých apod. Zároveň je správní orgán toho názoru, že vzhledem k délce pobytu na území České republiky, nemohly být nijakým způsobem zpřetrhány vazby s domovským státem. Vzhledem k výše uvedenému je správní orgán toho názoru, že dodržel zásadu přiměřenosti vůči uvedeným normám a v souladu s těmito normami aplikoval princip veřejného pořádku.*“ Správní orgán I. stupně hodnotil přiměřenost svého rozhodnutí v souvislosti se závěrem, že se žalobce svým jednáním dopustil závažného porušení právních předpisů České republiky, proto veřejný zájem dle jeho

názoru převážil nad zájmem žalobce a své rozhodnutí tak hodnotil jako přiměřené. Žalovaný se s tímto hodnocením přiměřenosti rozhodnutí ztotožnil. Krajský soud se se závěry správních orgánů neztotožnil, jak je uvedeno ad B). To znamená, že se nemohl ztotožnit ani s hodnocením přiměřenosti rozhodnutí, jak jej učinily správní orgány obou stupňů.

D)

47. Důvodným je i žalobní bod ad D).

48. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnila argumentaci správního orgánu I. stupně uvedenou výše v odst. 46 a uvedla, že „vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání účastníka řízení převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Účastník řízení má na území České republiky manželku, která je občankou České republiky, matku, sestru s rodinou. Z výpovědi manželky účastníka řízení vyplývá, že si byla vědoma pobytových problémů svého manžela, mohla tedy předpokládat, že nebude možné jejich rodinný vztah realizovat na území České republiky. Pokud jde o ostatní rodinné příslušníky, účastník řízení je dospělý a uzavřením manželství založil vlastní rodinu. Právo na respektování soukromého a rodinného života nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. V daném případě ze spisu nevyplývají konkrétní překážky realizace rodinného života v zemi státního občanství účastníka řízení. Pokud jde délku pobytu, účastník řízení pobýval na území České republiky od ledna 2003 jako žadatel o azyl, řízení bylo ukončeno 5.6.2006. V roce 2008 mu bylo z důvodu neoprávněného pobytu uloženo správní vyhoštění. Podle své výpovědi ze dne 26.10.2012 pobýval na Ukrajině a jezdil na území České republiky od roku 2010 na základě udělených schengenských víz (dělo se tak zčásti přes uložené správní vyhoštění). Tato skutečnost svědčí o tom, že účastník řízení má i nadále vazby k zemi svého původu. Ke svým ekonomickým aktivitám účastník řízení uvedl, že obchoduje po internetu, společnost sídlí na Kypru, spolupracují on line. Není zde tedy zřejmá vazba na území České republiky.“ Rovněž uvedené hodnocení žalované vychází prvotně z žalobcova závažného porušení právních předpisů České republiky, kdy veřejný zájem převážil nad soukromým a rodinným životem žalobce. Krajský soud se se závěry správních orgánů neztotožnil, jak je uvedeno ad B). To znamená, že se nemohl ztotožnit ani s přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Závěr

49. Soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným a žalobu důvodnou. Zrušil proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost, podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VI. Náklady řízení

50. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají

v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

51. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu), tj. včetně paušální částky 10.200 Kč. DPH z této částky činí 2.142 Kč. Odměna advokáta činí 12.342 Kč.

52. K odměně advokáta byly připočteny 4.000 Kč za zaplacené soudní poplatky, a to za žalobu 3.000 Kč podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 1.000 Kč podle položky 20 Sazebníku poplatků, kterému bylo vyhověno.

53. Náklady řízení tak činí 16.342 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám zástupce žalobce, advokáta.

P o u č e n í :   **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 23. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová